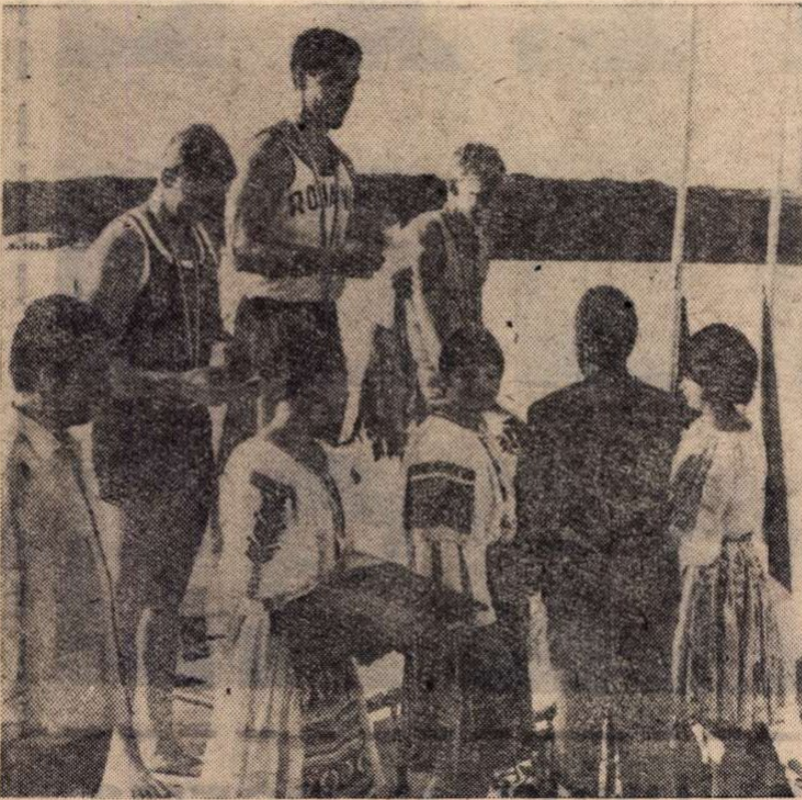
8 MAI
1921—1966

RECUNOŞTINŢĂ PARTIDULUI DRAG

Printre marile succese ale sportului românesc din ultimii ani se înscriu și cele ale multiplului campion mondial și european, caiacistul Aurel Vernescu. Iată-l pe podiumul învingătorilor la ultima ediție a „europenelor" de la Snagov

MUNCĂ ŞI GÎNDURI

DRUM LARG DESCHIS

Am făcut cunoștință cu gimnastica în 1952. După doi ani de muncă am reușit să devin membră a lotului republican, pe care nu l-am mai părăsit pînă în 1964. În acest timp am obținut o serie de succese, printre care cucerirea medaliilor de argint la campionatele europene din 1957 și 1959, cucerirea locului 5 la Jocurile Olimpice de la Roma din 1960 ș.a.

De altfel, făceam parte dintr-o pleiadă de gimnaste cum au fost Elena Leuștean-Popescu, Emilia Liță, Utta Poreceanu, Atanasia Ionescu etc., care au dus echipa noastră pe locul 3 la Jocurile Olimpice de la Melbourne (1956), la campionatele mondiale de la Moscova (1958) și la Jocurile Olimpice de la Roma (1960).

Dar, vîrsta... Una cîte una, gimnastele vechii promoții și-au încheiat activitatea de performanță. Și eu m-am retras din competiții, activînd acum ca antrenoare federală.

Noua promoție numără cîteva elemente de perspectivă, ca Elena Ceampelea, Cristina Doboșan, Rozalia Baizat, dar pînă la nivelul rezultatelor de acum cîțiva ani mai este un drum destul de mare. Tinerele noastre gimnaste au toate posibilitățile să-l parcurgă cu succes. Săli excelente le stau la dispoziție pentru pregătire, cadre cu înaltă calificare le îndrumă.

Muncind cu și mai mult elan ne vom strădui să obținem rezultate și mai bune, pentru a fi la înălțimea grijii ce ne-o arată partidul nostru drag.

SONIA IOVAN
maestră emerită a sportului
antrenoare federală

ŞCOALA VIITORILOR PERFORMERI

Tinerii boxeri pe care-i pregătesc în cadrul centrului „Viitorul" au asigurate condiții excelente pentru a urca treptele măiestriei sportive. Intrînd în sala noastră de antrenament, orice vizitator va rămîne plăcut surprins. Spațioasă, luminoasă, dotată cu toată aparatura necesară, sala corespunde celor mai exigente pretenții. Dacă adăugăm la aceasta asistența medico-sportivă, rezultă că, într-adevăr, pregătirea acestor tineri sportivi constituie preocupări principale.

Cum putem răspunde noi, antrenorii și sportivii, acestor minunate condiții? Firește, printr-o pregătire entuziastă, conștientă, prin performanțe tot mai bune. Constantin Stanef (în prezent titular în reprezentativa de seniori) a cucerit primul său titlu de campion al țării la juniori cînd se pregătea în sala noastră; „greul" Mihai Niculescu, alt campion de juniori, este tot un produs al centrului „Viitorul". Printre juniorii noștri de mare talent pe care sper să-i vedem în viitoarele loturi olimpice, se numără, de asemenea, Gabriel Pometcu, Paul Stănescu, Victor Silberman și alții.

Succesele pe care le-am obținut, ca și cele pe care le pregătim, nu ar fi fost posibile fără grija părintească a partidului și ne angajăm să nu precupețim nici un efort în ridicarea de noi și noi sportivi de frunte din rîndul tinerelor talente.

TEODOR NICULESCU
antrenor de box la „Viitorul"

ÎNDEMN SPRE NOI SUCCESE

Înalta distincție primită, titlul de Maestru emerit al sportului, mă obligă ca în activitatea viitoare să dau dovadă de și mai multă exigență în pregătire, să lupt cu și mai multă dîrzenie în întrecerile la care voi participa, străduindu-mă să reprezint cu cinste culorile patriei noastre dragi în marile competiții internaționale.

Cinstea ce mi s-a făcut mă mobilizează în mod deosebit pentru marea confruntare din sportul luptelor, campionatele europene care vor avea loc în curînd.

Și eu ca și alți sportivi nu uit nici un moment că toate succesele sportului românesc se datoresc minunatelor condiții de pregătire ce ne-au fost asigurate de partid. Este de datoria noastră să răspundem și pe viitor cu victorii de prestigiu acestei griji părintești.

FRANCISC BOLA
maestru emerit al sportului

IERI ŞI ASTĂZI... CÎTĂ DEOSEBIRE!

— Tovarășe profesor! Duminică, echipele liceului nostru participă la faza pe raion a campionatelor școlare de atletism, handbal și fotbal, iar aceea de baschet are o partidă amicală cu formația liceului „Dr. Petru Groza".

Cu aceste cuvinte m-a întîmpinat deunăzi, la intrarea în școală, secretarul asociației sportive a Liceului nr. 7 din București.

— Trebuie să ne îngrijim din timp de mobilizarea și conducerea echipelor, de pregătirea echipamentului și bineînțeles de... „galerie" — a adăugat responsabilul cu propaganda.

Asemenea „duminici pline", asemenea tablouri au devenit obișnuite în zilele noastre. Sportul școlar este o realitate care exprimă în modul cel mai convingător grija partidului față de dezvoltarea fizică armonioasă a tineretului.

Contactul meu nemijlocit cu viața sportivă care pulsează astăzi în școlile și liceele din București — și nu numai din Capitala țării — mă face însă, deseori, să-mi port gîndurile în vremurile copilăriei mele, acum patruzeci și mai bine de ani, și să-mi amintesc în ce împrejurări făceau sport elevii pe atunci.

Sport? Campionate? Totul se rezuma pe atunci la cîteva echipe de oină, fotbal și rugbi, precum și la un număr infim de atleți. Sportul în școli nu era oficializat și nici măcar organizat. Au trebuit să treacă mulți ani pînă cînd oficialitățile de pe atunci au acceptat ideea necesității unei preocupări în această direcție. Ce să mai spun de instalații și materiale sportive, de echipamente... Erau ca și inexistente. Săli de gimnastică existau doar în vechile clădiri ale liceelor Sf. Sava, Gh. Lazăr, Mihai Viteazul, Matei Basarab. În rest, fiecare făcea sport cum putea și unde găsea.

Ieri și astăzi... Cîtă deosebire! Ca de la cer la pămînt.

Și nu-mi trebuie multe argumente. Singur faptul că elevii au la dispoziție un campionat al lor, republican, care a ajuns la a 15-a ediție și care angrenează la diferite discipline sportive, de exemplu în București, zeci de mii de participanți subliniază în modul cel mai elocvent importanța care se acordă astăzi sportului în școli. Dar să adaug și alte fapte care merită reținute pentru că sînt o expresie a vieții noi a elevului, a timpurilor pe care le trăim: cadre calificate se ocupă de buna instruire a scolarilor; porțile marilor stadioane („23 August", „Republicii", Dinamo, Giulești, Progresul etc.), ca și ale tuturor celorlalte baze sportive le sînt larg deschise; pentru perfecționarea lor sportivă și în special a celor mai dotați funcționează trei școli sportive de elevi, un club școlar, la care trebuie adăugat și un liceu cu program special de educație fizică; sportului școlar îi sînt asigurate o bază organizatorică și materială solidă și o activitate competițională permanentă și variată. Foarte multe sînt liceele care sînt înzestrate cu săli de sport (liceele N. Bălcescu, Spiru Haret, D. Cantemir, Gh. Șincai, Dr. Petru Groza, Mihai Viteazul, Gh. Lazăr, Filimon Sîrbu, nr. 24 etc.) și cu alte instalații sportive: piste de atletism, terenuri de fotbal, volei, baschet (liceele C. A. Rosetti, I. L. Caragiale, nr. 35 etc.).

Iată de ce sportul a devenit un prieten nedespărțit al elevului, iată de ce în ultimii ani din școli au ieșit elemente de valoare care fac cinste sportului românesc.

O Mihaela Peneș sau Viorica Viscopoleanu, un Gheorghe Costache sau Florin Gheorghiu va răsări, cu siguranță, dintr-una din acele „duminici pline" de care vorbeam la începutul acestor rînduri. Sportul școlar este un izvor nesecat de cadre, o adevărată pepinieră a mișcării sportive din patria noastră.

prof. CAMIL MORȚUN

SPORTIVII DIN „CETATEA CHIMIEI"

La marginea orașului Tg. Mureș, pe locul unde cu trei ani în urmă era un teren viran, se ridică astăzi pe o suprafață de zeci de hectare, unul dintre importantele obiective industriale ale țării: Combinatul de îngrășăminte azotoase.

„Cetatea chimiei din Tg. Mureș" — cum îl mai spunem noi — este cea mai mare întreprindere din regiune. Ea a intrat parțial în funcțiune și în prezent se lucrează pentru darea în exploatare a fabricii de amoniac, a stației de coagulat și var, care va asigura combinatului apa industrială necesară producției. Angajamentele muncitorilor și tehnicienilor de aici sînt de a da în folosință cele două importante sectoare pînă la 8 mai. Printre cei care zi de zi se străduiesc să realizeze în termenul fixat aceste obiective se află și numeroși sportivi. Cîțiva dintre ei: ing. Alexandru Günsberger *și mecanicul* Bela Șooș *(maeștri ai sportului la șah),* Ion Iofcea, Iosif Szabo, Stelian Stoiță, Valeriu Roman, Andronic Suciu etc.

Asociația sportivă a combinatului nostru se numește „Chimia". Ea este nou înființată și crește o dată cu noile fabrici ce se înalță aici. Pînă acum două săptămîni, spre exemplu, ea număra 247 de membri UCFS. Astăzi, „Chimia" are aproape 300 și angajamentul consiliului este ca pînă la 8 Mai numărul tinerilor cuprinși în această asociație să crească la 450. Toți sportivii „Chimiei" participă la numeroase întreceri de fotbal, handbal, tenis de masă, volei, box, șah, baschet ș.a. Concursurile organizate în cadrul asociației Chimia sînt urmărite de sute de suporteri. Ele devin din ce în ce mai îndrăgite, mai pasionante și atrag pe terenul de sport tot mai mulți muncitori ai „cetății chimiei" din Tg. Mureș.

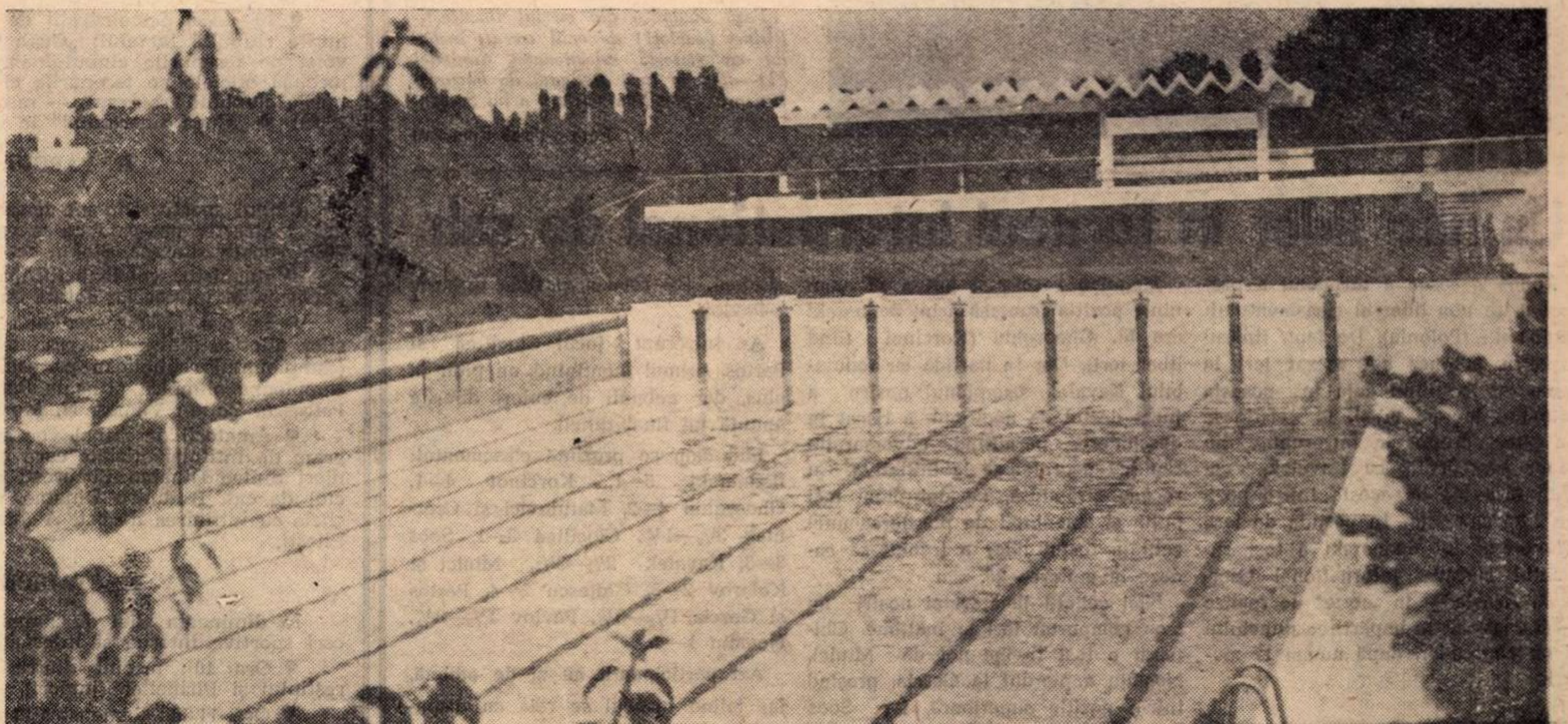
ION PAUȘ-coresp.reg.

PE PODIUMUL DE ONOARE

(Urmare din pag. 1)

am eliminat automulțumirea, neîncrederea în forțele proprii și tendința de a lăsa pe mîine ceea ce puteam face azi am reușit ca echipa Dinamo să ajungă una din cele mai puternice formații de club de pe continent. Cu handbaliștii de la Dinamo am cucerit „Cupa campionilor europeni" în anul 1965, am disputat o dată finala acestei competiții și de două ori semifinalele ei. Satisfacția cea mai mare am trăit-o însă în 1961 la Dortmund unde ca antrenor al echipei reprezentative am avut bucuria de a vedea cum pe cel mai înalt catarg se ridica drapelul patriei noastre. In acea zi se realizase prima mare victorie românească în handbalul în 7. Mă bucur că printre cei pe care mii de oameni îi aplaudau pentru strălucitul succes obținut se aflau și handbaliști la a căror formare contribuisem și eu. Azi ei sînt maeștri emeriți ai sportului și numele lor sînt cunoscute în multe țări ale lumii: Petre Ivănescu, Mihai Redl, Ioan Moser, Gheorghe Covaci, George Bădulescu, Ion Bogolea și Virgil Hnat.

Rezultatele obținute pînă acum mă îndeamnă să muncesc cu și mai mult avînt. Victoriile de ieri trebuie consolidate și acest lucru cere din partea noastră și mai multă exigență. Muncind în felul acesta ne vom aduce contribuția la continua dezvoltare a handbalului românesc, la creșterea gloriei sportive a scumpei noastre patrii socialiste.

An de an, prin grija partidului și statului, la dispoziția sportivilor noștri sînt puse baze moderne de antrenament și întreceri. Iată, în imaginea de față, o vedere de ansamblu a bazinului de dimensiuni olimpice din parcul sportiv Dinamo, din Capitală.